

Václav Poklop

TREST

Tam dál je zem. Na ní dře chlap. Má dům a chlív. V něm však nic. A hoch je tam s ním. Pak již jen hrob, co spí v něm Maud. Muž dal tam kříž, vždyť měl ji rád. Pak dál drel, by měl svůj chléb, on i hoch.

Pryč je rok a žně zas tu. Muž jde ven, hoch pak s ním. Však hle - ten mrak - jak jed, jak žluč! Muž se lek, po něm i hoch. Pak muž se zved, řka: "Ty jen seď zde a já jdu tam, kde ten mrak." A šel. Ale dál, co byl ten mrak, teď obr stál a vyl. Ach, ten zlý jek, ten kvíl! A již řve: "Můj je teď chléb! Tvá je jen smrt!" Pak ho stisk, do skal jím mrsk. Vzal chléb a byl pryč.

Hoch jde tam, kam pad muž. Ví, co je smrt. Též měl rád Maud, svou máť. Už tam je. A zří - jen muž a krev, spíš krev a muž. Ten jen mu vdech: "Zrob mi hrob tam, kde je Maud. Já chci s ní spát, jak spal jsem dřív. Ty slyš. Tam kde je noc, je les. V něm kmet. Prý mág. Snad má tu moc..." A pak už nic. Jen smrt a klid.

Když hrob mu ryl, vlh mu zrak. Měl vztek a měl strach. Vždyť je sám. Jen hoch. Co dech mu dal, pak řval: "Má je msta, můj je trest!" Pak ztich. Vzal směr, co je noc. A šel. Moc dnů, moc cest, moc řek. Dál a dál. Až už jen lez. Však co zří? Hle - již je tu les. V něm tma jak tuš. A teď tam vlez, když jsi jen hoch.

On přec tam šel. V tu tmou, v tu tuš. Krok a krok. Už zná, že kdos jde mu v bok. Teď je tam, kde mdlý je svit, a tak zří - to kmet. Má vous a háv. A ten svit? To zrak hvězd. Teď stál, jak by tam vrost, jak se bál.

"Já vím, kdo jsi. Ty jsi hoch a zveš se Dan. Já jsem mág a zvu se Drím. Však ty pojď sem," zve ho v svou sluj. Tam pak dí dál: "Já znám tvůj bol, tvůj žal. Zná i tvůj boj, jenž chceš vést. Ale věz: msta ne, jen trest!" Pak dal mu dráp a znak. "Ten dráp - to zlá zbraň a znak, když dáš v dlaň, hned máš víc sil. Však mni, že kde znak, tam i já jsem," řek mu kmet. "A teď už spi a sni svůj sen."

Den je tu a sen vzal pryč. "Kde to jsem?" ptá se hoch. "Kde je sluj? A kde Drím?" A hned se lek: "Mám dráp a znak? Ach, ano, mám. Tak to ne sen, to mág." Už ví, kde je. Vždyť zná ten dům, chlív, kříž i hrob. Ten i ten. "Tak a teď dři tu já na svůj chléb." To řek si a šel. A ač byl jen hoch, tak drel.

Pryč je rok a žně tu. A též ten mrak jak jed a žluč. Zas obr řve: "Můj je

chléb a tvá je smrt!" Však Dan skok pryč a dráp ven. Ten vzlít a řal. Obr řve, dráp ho řal v sval. Dráp ven a zas tne. Teď na cár rve mu bok. Ten bok, těch ran, ta krev! Cák! A střík! Obr řve, ví, že je slab. Kles, pak pad. Hoch dal v dlaň znak, má víc sil. A má též kyj. Teď jím mách...

Vtom blesk v zem třísk a v něm je mág. Ten jen křik: "Dost! Msta ne, jen trest!" Jen prst vztah a kde obr byl, je teď vůl. A kol klid.

Tak stál tam, hoch i vůl. Mág k nim děl: "Tys obr byl a teď jsi vůl. Jen dři a služ. Ať Dan má dost. Ať má svůj chléb, ne chuť tě sníst. Toť tvůj trest." To řek a byl pryč. S ním dráp i znak. Tak hoch mu dal jho a ved ho v chlív.

Co dál říct? Asi nic. Vždyť kdo ví, kdo obr je a kdo vůl? Já ne, snad mág...?